

[Ladefoged.]

denne paragrafs udformning er påtænkt at skabe noget nyt eller en ændret praksis, idet det stadig er hjemmeværnets chef, der står for uddannelsen. Jeg kan i denne forbindelse henvide til ministerens bemærkninger, hvori udtales, at det er en forudsætning, at værnskommandoerne ikke i fredstid kan gå udenom hjemmeværnets chef.

Det spørgsmål har været rejst i udvalget, om kompagnichefer, som gør tjeneste ved regionsstabe, midlertidigt kunne udnævnes til kaptajnløjtnanter af hjemmeværnet, men praktiske hensyn har vist sig at tale afgørende derimod.

Hvad jeg har sagt om § 2, at man ikke har tilsigtet en nyskabelse, men kun klart at fastlægge hidtidig praksis, kan jeg også sige om den ændring til § 6, som udvalgets flertal har foreslået. Ifølge loven af 1948 er den civile kommitterede med i hjemmeværnets ledelse, han deltager i alle møder og skal være med til at indstille alle udnævnelser o. s. v. Den kommitterede har den store opgave at varetage den civilt prægede del af hjemmeværnsarbejdet. Han kan ikke have militære beføjelser, men kan i høj grad være formidler og bindeled for hjemmeværns-personellet. Udvalget har ment, at den civile kommitteredes stilling klart bør fastlægges i paragraffen.

Hjemmeværnslovens § 20 omhandler særlig kvindernes arbejde i hjemmeværnet. Der har i udvalget været drøftet en detaljeret udformning af kvindernes uddannelse, inddeling og arbejde indenfor hjemmeværnet, men kvindekorpsets officielle tilknytning til hjemmeværnet er af så ny dato, idet den er sket gennem en overenskomst afsluttet med forsvarsministeren den 9. marts 1951, at det er vanskeligt i øjeblikket helt at fastlægge rammerne for arbejdet. Ministeren mener det endnu nødvendigt for administrationen at have mulighed for visse ændringer i organisationen, hvorfor det vil være uheldigt, om loven fastlægger arbejdet for meget i enkeltheder. Udvalget har derimod ment det af betydning, at kvindernes ligestilling med det frivillige mandlige personel indenfor hjemmeværnet med hensyn til placering, uddannelse, inddeling m. v. fastslås tydeligt i loven. Derfor har udvalget foreslået en af forsvarsministeren godkendt tilføjelse til lovens § 20. De til luftmeldetjenesten knyttede kvinder kan ifølge loven direkte tilknyttes hjemmeværnet, medens kvinder ellers tilknyttes gennem deres foreningsorganisationer, idet disse slutter en overenskomst med forsvarsministeriet. Denne forskel i bestemmelserne for de forskellige grupper af

kvinder skyldes, at de før loven eksisterende frivillige organisationer af kvinder, der har været stillet til forsvarets rådighed, har været organiseret på forskellig vis. Luftmeldetjenestens kvinder har således været organiseret i en fælles gruppe med det til luftmeldetjenesten knyttede frivillige mandlige personel, hvorfor denne gruppe kvinder ikke kan tilsluttes frivillige kvindeforeninger. Det har i udvalget været drøftet, om der i loven kunne trækkes rammer op for en afgrænsning af arbejdsområdet for luftmeldetjenestens kvinder og de øvrige til luftvåbnet knyttede kvinder, men ministeriet har ment, at arbejdet indenfor disse områder endnu var i støbeskeen, så at det måtte overlades til flyverkommandoen at fastlægge den endelige arbejdsfordeling.

Udvalget har også drøftet, hvorvidt placeringen af hele luftmeldetjenestens personel skulle komme til udtryk i loven, men da ministeren i samrådene har oplyst, at luftmeldetjenesten ifølge arbejdets natur henhører under flyvevåbnet, og at flyverkommandoen skal fastsætte de endelige bestemmelser for personellet's anvendelse og uddannelse, har udvalget ikke ment det hensigtsmæssigt at foreslå nogen særlig præcisering i loven af dette forhold. Ministeren har endvidere oplyst, at personellet ved luftmeldetjenesten bliver ikklædt flyvevåbnet's uniformer, hvilket yderligere vil tilkendegive personellet's tilhørsforhold.

Udvalget har endvidere med ministeren drøftet skytteforeningernes stilling til hjemmeværnet, og hvorvidt yderligere lovbestemmelser herfor ville være hensigtsmæssige. Men efter ministerens forsikring om, at man søgte det bedst mulige samarbejde mellem hjemmeværn og skytteforeninger, og at man søgte at udnytte skytteforeningernes store værdi for forsvaret, har udvalget ment, at særlige lovbestemmelser var u hensigtsmæssige, og derfor har man i betænkningen omtalt hele dette forhold.

Det samme gælder for de foreninger, der arbejder med orientering og terrænsport. Også der findes et mandskab, som i høj grad er egnet til at gå ind i hjemmeværnets tjeneste.

Når udvalget til slut foreslår, at § 22 skal udgå, skyldes det, at man i udvalget mener, at den nødvendige særstilling indenfor de årlige finansbevillinger, som hjemmeværnet hidtil på grund af dets opbygningsperiode har måttet indtage, nu kan afsluttes, idet det må være muligt for hjemmeværnet at opstille et ordinært budget i lighed med, hvad der er tilfældet for de forskellige værn.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade